

No és, doncs, l'hora del comiat sinó, més aviat, el moment de celebrar la bella arquitectura de les teves actuacions i vivències. D'una vida plena, potent, aprofitada, compartida, solidària, serena i sàvia.”

M. de Crusafont

Adéu avi, fins sempre

En primer lloc, vull donar-vos les gràcies a tots els que heu vingut avui aquí a acomiadar el meu avi. Intentaré ser breu, però m'agradaria dedicar unes paraules senzilles i sobretot familiars a l'avi, en nom de tota la família, en nom de l'àvia, dels fills, dels néts i, per què no, també dels besnéts.

Fa 36 anys que conec el meu avi; he tingut la sort de poder-lo gaudir, per tant, molts anys. Penso que tenir un avi tant savi és un privilegi que pocs hauran tingut.

Hem passat etapes molt diferents que, potser, es podrien resumir en tres:

La primera etapa, quan érem petits. L'avi hi era, però no hi era perquè treballava molt. En el fons, tenia dues feines: la de la fàbrica de passamaneria familiar i la de la seva vertadera passió, la numismàtica. Quan acabava de dinar, feia la migdiada i després s'escapava al seu racó amb l'ordinador a escriure sobre monedes i tresors, a retallar fotos de monedes i a fer fitxes. Aquest és el meu record de quan era petita. Fa uns anys, vas fer un escrit titulat “Records numismàtics” i ens el vas dedicar als néts. Ahir el vaig tornar a llegir. En el seu dia, ja et vaig dir que m'hauria agradat més si hagués tingut un caire més familiar i no tan científic, encara que tothom que et coneix o entén de numismàtica et reconeix com a inventor i pioner. I m'agradaria citar una de les últimes frases:

“En no dedicar-me professionalment a la numismàtica, no he pres el lloc a ningú, ni he privat l'accés a cap situació. Això m'haurà fet ben vist per molts.”

Ho lleigeixo amb un somriure, perquè no sé què hagués pogut passar si t'hi haguessis dedicat professionalment, a la numismàtica; penso, i el Dr. Crusafont ho podrà corroborar, que la teva tasca ha estat molt important per a la numismàtica.

També m'agradava quan estàvem a Argentona a l'estiu i, de bon matí, anava a buscar la coca. Com ens ha agradat sempre llevar-nos amb aquella coca de forn

de pa que ens esperava! Allà sempre anàvem a veure les tortugues i a donar-les de menjar. Omplíem el gerro d'aigua ben fresca del porxo. I ningú el guanyava mai menjant. Quan l'àvia havia acabat de servir tothom, ell ja s'ho havia acabat tot i esperava amb impaciència el segon plat. Recordo uns estius molt feliços amb els meus avis! Això sí, i cal remarcar-ho, qui ens cuidava era la meva àvia, la persona que s'encarregava de la casa i dels seus fills i néts.

Un cop l'any, però, l'avi ens portava al zoo al meu germà i a mi, i ho recordo com una de les coses que m'agradava fer, i no perquè anéssim al zoo, els animals mai no m'han agradat gaire, sinó perquè hi anàvem amb l'avi! Tot un esdeveniment. També compartíem la visió de sèries, sobretot de TV3, ens encantaven i hi estàvem enganxats. Això sí, si un dia nosaltres ens ho perdíem i l'avi ho havia vist, ens deia, passen tantes coses... I no ens explicava res.

La segona etapa, quan jo ja no era una nena. L'avi, sempre que ho recordo, havia tingut ordinador, Macs en particular. Va arribar, però, l'època de les consultes informàtiques. Des dels 80 i una mica fins als 90 anys, l'avi es dedicava a seguir escrivint els seus llibres amb l'ordinador i jo l'ajudava a resoldre dubtes d'usuari avançat, a enregistrar-li els arxius en un cd, a ensenyar-li com retocar les fotos de les monedes amb el Photoshop, a utilitzar el Word i l'Excel. Ell es comprava llibres dels programes, i sovint m'avançava els seus descobriments. Això ens va unir bastant, ens va fer estar propers durant uns anys.

També compartíem l'afició pels llibres de misteri, assassins i intriga. Però també destaco l'afinitat pels vins blancs de Rueda i, sobretot, els Sauternes. L'avi, a pesar del seu caràcter tossut i, a vegades, fins i tot esquerp, ens va ensenyar la seva generositat i la seva sensibilitat. Ens va ensenyar a reunir-nos sovint al voltant d'una taula per celebrar el sant o l'aniversari de qui correspongués. Ens va ensenyar, doncs, a estimar-nos i a formar part de la seva família, de la qual ell sempre ha estat el patriarca. A tots els néts ens has fet d'avi, però especialment a l'Omar li has fet pràcticament de pare.

L'etapa última, l'etapa més dura, la del silenci o les poques paraules, del cansament, de l'envelliment, d'aquests últims anys, en què l'edat el va fer començar a abandonar paulatinament l'ordinador, la lectura i les altres aficions que l'havien mantingut amb el cap clar tants anys. La seva obsessió per saber l'hora que era i la temperatura que hi havia tant a l'interior de casa com a l'exterior. I el no voler sortir més de casa, que jo mai vaig arribar a entendre. Per això, avui puc dir que has marxat en pau, després de fer tot el que havies de fer.

M'agradaria acabar llegint unes paraules que va escriure l'avi l'any 2009:

He viscut 89 anys, he tingut quatre fills i tinc sis néts, he escrit més d'un llibre i he plantat l'arbre de la dita popular:

He publicat 24 llibres, tinc registrats uns 300 articles, passant les recensions de les 300. Són 55 anys de dedicació a la numismàtica. L'Acta Numismàtica ha

*fet els 36 anys i la Societat Catalana d'Estudis Numismàtics, 27.
I ara, a esperar poder continuar fent feina fins que Déu vulgui.*

Ara sí, adéu avi, fins sempre! T'estimem i no t'oblidarem! Descansa en pau.

La teva néta,
Núria Selva Villaronga

20 de juliol de 2015

Una il·lusió de pare

M'agradaria fer un breu esment de la figura del meu pare com a numismàtic i, molt en concret, en l'aspecte de la seva relació amb mi. Cal dir que l'apropament a aquesta especialitat històrica fou molt diferent en el seu cas i en el meu. Tot i que el meu pare sempre havia estat interessat per l'arqueologia, la seva entrada, en concret, a la numismàtica es va esdevenir fortuïtament quan trobà en el camp una moneda ibèrica. El meu cas va ésser ben diferent. Jo ja vaig viure immers en un ambient numismàtic marcat, és clar, per l'activitat investigadora del meu pare.

Únic noi entre els fills de la família i havent ja les meves germanes, més grans que jo, emprès altres camins, era molt normal que el meu pare tingués la legítima il·lusió que jo fos el seu continuador. D'una banda, en l'activitat professional i, de l'altra, per què no, en la numismàtica.

Val a dir que, en l'aspecte professional, ho va tenir relativament fàcil. Després de diverses generacions, la indústria creada des de tant de temps enrere formava ja part, podríem dir, de l'ADN familiar. No em vaig qüestionar gaire, doncs, aquest camí que semblava lògic i, després de fer uns estudis d'enginyeria, em vaig incorporar a la indústria familiar.

Pel que fa a la numismàtica, cert és que el meu pare gaudia de totes les formes de l'art i de la cultura, i que podia lògicament esperar que aquesta sensibilitat també es desvetllés en mi, però ja era més difícil que justament m'afeccionés